

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab II

Kutha Avignon, Prancis ~ 1342

Saiki wis dadi Eropa abad kaping patbelas lan Avignon minangka jantungé Kekaisaran Kristen. Dumunung ing pinggir Kali Rhone, Avignon minangka Babilon saka Kulon— kutha iki kebak pedagang lan peramal, pemabuk lan tukang, prajurit lan duta besar, wong lzebel lan maling. Benteng dhuwur ngubengi kutha, dimaksudake kanggo nglindhungi saka invasi saka njaba. Kanthi akeh wong sing ngumpul ing njero temboke, pembuangan limbah sing cukup dadi tugas sing angel lan ambu ora enak nggantung ing kemacetan sing ditutup kaya selubung sing ora katon nanging cukup nyata.

Saka segara ambune sing ora enak kuwi, *Palais des Papes* (Istana Paus) menjulang dhuwur ing sadhuwure tanah. Dibangun ing watu sing disingkirake dening Kekaisaran Romawi, konfigurasi sing menjulang dadi pondasi lan tahta kepausan Tahta Suci. Bèntèng Gotik sing gedhé banget iki madeg minangka sing paling gedhé sing tau ana. Bèntèng iki gedhé banget kaya naga: tembok sing dibentengi kandelé rolas kaki—lengkap karo benteng, menara, lan panah. Kabèh formasi kasebut kasebar kaya kraton ganda, kanthi bangunan segi papat kembar. Ing swiwine: aula gedhe, sing luwih gedhe lan luwih penting yaiku konsistori, konklaf,

pesta, lan aula perbendaharaan. Ing njero: gudang gedhe, nyimpen galon anggur sing ora kaetung sing dijupuk saka hektar kebon anggur Kepausan lan disimpen ing tong kayu sing gedhe banget. Ing njero: perapian neraka, nyebarake puluhan ewu roti saben dina lan menehi nutrisi kanggo tumpukan barang-barang Babilonia Avignon . Istana Kepausan ora kurang saka monster abad pertengahan sing ukurane gedhe banget—kewan kasebut ngadeg kolosal.

Ing njero kraton ana isine korupsi, kasugihan, duraka sing lungguh, kekuasaan, lan panguwasa gedhe sing ngobah-obah, tanpa mandheg muter lan nyusut. Koridor-koridor kraton mesthi kebak karo para Kardinal lan pejabat Kuria, pengawal lan pengawal Kepausan, anggota dewan lan pengacara, selir kanthi tatapan andhap asor, para ksatria lan para bangsawan, para pejabat tamu lan pengawal, kalebu sedulur-sedulur sing terhormat lan penghibur pribadi Paus.

Sajrone pamrentahan Paus Benediktus XII, ana rong puluh papat Kardinal sing njabat ing Kolese Kardinal. Saka Kolese kasebut, Kardinal Blasi minangka asu ajag sing murub, sing ora disenengi dening umume anggota kolega. Salah sawijining Kardinal paling enom, Jean-Francois Blasi, yaiku wong sing sehat , dhuwur lan nduweni rambut pirang. Ciri sing paling misuwur, sing cukup ngganggu, yaiku mripate —bebarengan, mripat coklat sing bening lan mripat susu sing wuta sing pantes dideleng maneh dening Iblis . Mung sawetara Kardinal sing ngidinke dheweke teka ing njaba acara resmi. Nanging kanggo Blasi, mung sawetara sing dibutuhake—para Kardinal kasebut kanthi pengaruh lingkaran batin sing cukup kanggo ngladeni kabutuhane. Umume, dheweke minangka Kardinal Senior sing uga njabat ing Istana Kepausan minangka pengawas.

Iku wis dadi praktik standar ing Avignon kanggo para Kardinal sing luwih dhuwur sing ditugasake kanggo ngawasi macem-macem sayap, aula, kapel, lan pekarangan kraton. Sajrone pirang-pirang taun, Blasi dadi pengawas Gudang Gedhe. Benteng sing jembar iki minangka lorong bawah tanah, sing digali ing taun 1337 lan nyakup kabeh dawa sayap sing dadi papan Balai Konklaf ing ndhuwur. Gudang gedhe ing sangisore lemah iki nyimpen atusan tong anggur sing wis dibumbui kanggo ngolah sawetara anggur paling apik ing Eropa. Blasi tanggung jawab kanggo meh saben aspek produksi, saka anggur nganti tong, kalebu panyimpenan lan panyimpenan anggur sabanjure. Umumé dianggep minangka janji sing penting banget; pabrik anggur kasebut tanggung jawab kanggo sebagian gedhe saka pendapatan taunan Kepausan.

Dadi, babagan kraton, umume wong nganggep Blasi minangka 'Kardinal Anggur'. Kajaba iku, saben ahli ngerti yen kekancan karo Blasi tegese kekancan karo Great Cellar. Kardinal Raulin Toussain sing kuru lan kasar, pengawas Palace Pantry lan Boteillerie (Gudang Botol), lan Kardinal Lilo Julin sing lemu banget nanging alus,

kepala Pawon lan Balai Pesta, ana loro sing nganggep awake dhewe minangka epikure lan saben wong wis mesthekake kanggo nguatake kekancan karo Kardinal Anggur. Blasi ngerti banget kenapa wong loro iki ngrayu dheweke, nanging ana ing antarane, paling ora, minangka tandha kekancan sing jelas.

Ora kaya Kolegium Kardinal sing luwih gedhé, Dewan Apocrypha mung dumadi saka telung Kardinal—Kardinal Hadour Xavier, anggota dewan senior; Avit Basiliste, sing paling tuwa lan paling ringkih, lan Edmard Lean, sing paling enom lan paling anyar diangkat saka awaké. Layanan Kardinal Xavier rampung kanthi ditemokake mayité sing wuda lan dipenggal . Bocah tani nemokake jasadé ing grumbulan ing pinggir dalan ing sisih kulon Avignon. Kasebar ing grumbulan ing sakubengé dhèwèké sisa-sisa pengawalé, mayit-mayite padha najis. Pembunuhané tetep dadi misteri. Sadurunge desas-desus babagan pembunuhan kasebut dadi basi, Paus Benediktus uga tilar donya. Sanajan sawetara Kardinal negesake manawa Benediktus wis diracun, lan rentetan pembunuhan kasebut minangka bagean saka konspirasi politik sing luwih gedhe, spekulasi kasebut ora nate dibuktèkaké. Blasi paling cedhak karo anggur Kepausan—lan tiran —akeh sing curiga marang dhèwèké amarga keracunan kasebut, nanging ora ana sing wani ngadhepi dhèwèké amarga watake sing murub.

Kurang saka rong minggu sawisé pemakaman kenegaraan Benediktus , Konklaf sing didominasi Prancis cepet-cepet milih wong Prancis liyané, Pierre Roger de Beaufort, sing dadi kaplima sawisé Kepausan Avignon. De Beaufort dibaptis nganggo jeneng Clement VI. Akèh-akèhé pejabat tinggi sing biasané hadir ing pemilihan kasebut: para Kardinal Kolese lan Dewan, Sekretaris Jenderal, Vikaris Jenderal lan Wakil Bupati, kepala pejabat Kepausan Kerajaan Napoli, para Uskup sing luwih misuwur lan kabèh wong sing nduwèni peran penting. dibutuhake rombongan. Utusan saka Philip VI de Valois, Raja Prancis, ora ana ing kana, amarga teka kasep banget kanggo melu upacara kasebut.

Kekuwatan pemilihan iki sacara terang-terangan ana ing *Kolegium Kardinal*. Nanging, mung sawetara wong sing isih urip sing ngerti manawa kekuwatan sejati saka persuasi kepausan ana ing tangan sawetara wong—yaiku *Dewan Apokrifa*. Sajrone pirang-pirang abad, Kolegium Kardinal wis ngembangake perane dadi badan pemilihan Gereja, sing saiki ngladeni Sucu Deloken carané organ parlementer nglayani organisasi sakabèhé. Kosok baliné, Dewan Apocrypha minangka badan Paus cilik, terselubung, lan sengaja ora kacathet sing nduwèni wewenang sing gampang nyaingi Kolese, para Kardinal saka Kitab-kitab Apokrifa ora nduwé kekuasaan, kajaba kekuasaané Gusti Allah, lan mung tanggung jawab marang wakil pilihané ing bumi— Rama Suci lan Paus.

Apokrifa kasusun saka rong tingkatan sing béda—Dewan Atas lan Dewan Ngisor.

Dewan Tinggi kasusun saka Paus lan para Kardinal sing ditunjuk—sing, sabanjure, ngawasi para Kepala Biara lan biarawan Dewan Rendah. Wiwit madege , keanggotaan Dewan iki beda-beda antarane sewidak lan sewidak enem anggota, saben-saben ditunjuk dening Dewan Tinggi. Pengangkatan menyang Dewan kanggo urip; anggota anyar mung diwenehi tanggung jawab nalika wong sing wis ditunjuk mati. Loro saka telung Kardinal asli Dewan Tinggi —Basiliste lan Lean—manggon ing A ing sawijining villa sing diarani Château Rouge. Nanging, anggota Dewan Rendah dipérang rata ing antarane rong biara sing padha lan adoh ing pedalaman Prancis lan Italia. Iki yaiku *Abbaye des Gardiens* (Biara Pengawal), sing dumunung ing bukit Provinsi Auvergne, Prancis, lan *Monastero del Cancellò* (Biara Cancellò), sing dumunung ing pegunungan adoh ing Provinsi Umbria Italia .

Biara Gardiens saka Dewan Ngisor tiba ing sangisore arahan Kepala Biara sing manggon ing kono, Vonig, dene Biara Cancellò ing Italia tiba ing sangisore arahan Kepala Biara sing manggon ing kono, Domingus. Kaloro Kepala Biara Dewan Ngisor mung nglaporake marang Kardinal Dewan Tinggi , sing, banjur, nglaporake kanthi rahasia lan mung marang Paus. Biara-biara sing terisolasi iki nganggep awake dhewe Benediktin, nanging ora diatur miturut Aturan *Biara Benediktin*. Dheweke wis entuk tatanan kanggo awake dhewe, sing dudu Benediktin, utawa Fransiskan, utawa Cistercian. Sajrone pirang-pirang abad, biara-biara iki wis tetep ora kaiket karo aturan monastik lan ana ing sangisore kendali eksklusif Dewan Apokrif. Dewan lan rong biara, kanthi lingkaran sing dihormati para abdi, saka njaba kaya 'roh suci', sing njaga balung sing paling nggegirisi saka Lemari Kepausan. Nanging, mung sawetara rahasia sing luput saka Lucifael—utamane rahasia Dewan .

Dadi, nalika Lucifael ngrusak Asia kanthi ambegan pati; dheweke tetep sibuk karo Eropa, ngapusi rong negarane. Liwat perkawinan, Prancis lan Inggris ngliwati garis keturunan kerajaan. Cekakipun, sawijining Raja tilar donya lan Inggris duwe hak sing sah kanggo Prancis— setan ana ing rinciane. Nanging, kerajaan-kerajaan sing kesangkut nemokake awake dhewe ing dalan buntu lan lonceng muni. Lan saka kono, teka *Perang Seratus Taun*. Perang sing paling pisanan, sing bakal dadi sing paling nggegirisi ing sejarah; ditindakake ing lemah Prancis lan bakal selawase diarani Perang Crecy sing getih. Akeh sing bakal nyekseni kengerian sing kedadeyan ing sore Agustus perang sing lembab.

Crecy-en-Ponthieu ~ Prancis Lor ~ Agustus, 1346

Mung kari sisa-sisa badai. Gledheg nyamber saka kulon, lan bledheg

mluncur menyang bukit-bukit sing adoh. Gagak ireng sing sumunar mapan ing antarane pang-pang wit ek sing bengkong amarga angin, ngganggu sawetara godhong sing rusak. Pupil irengé bengkok lan nyusut, adhem lan mekanis, kaya-kaya ana mesin sing ngatur mripat sing peteng. Gagak kasebut ngobahake sirahe lan ngoyak gludhug sing mundur kaping pindho, lan banjur maneh. Ing ngisor wit ek, sakumpulan prajurit Prancis mlaku-mlaku ing dalan sing lendhut lan rusak.

Wong Prancis—akeh -akehe wong tani sing tangane luwih biasa nyekel kapak lan garpu tinimbang pedhang—padha mlaku menyang perang ngliwati bukit-bukit teles ing Prancis sisih lor. Raja Philip VI sing nembe dinobatkan, wis ngandhani 'asu' Inggris, *Edward III*, yen Prancis ora bakal tau mbagi tahta karo Inggris, utawa sapa wae, babagan iki. Prancis, Philip mutusake, minangka negara sing berdaulat, lan tahta mung dadi duweke. Nanging klaim Philip sing sombong kanthi nesu, lan wiwit kuwi nekad nggulingake dheweke, Edward ngukir dalan ngliwati Prancis, ngobong kabeh desa. Dheweke niat nggawe cilaka sing cukup kanggo meksa Philip tiba—ing njero barisan dhewe. Nalika kabar tekan Philip babagan serangan Edward sing wani, dheweke nglumpukake akeh bangsawan Prancis kanggo nglawan penyerang kasebut.

Panggilan Philip kanggo perang gedhe banget nganti Edward, sing saiki diadhepi pasukan Prancis sing gedhe banget ing dataran ing ndhuwur *Crecy-en-Ponthieu*, ora gelem nglawan dheweke lan mlayu menyang lor menyang Calais. Prancis percaya diri lan ngarep-arep kemenangan sing cepet-cepet. Pasukane Philip gedhe banget, kasusun saka tentara akeh bangsawan—sanajan umume digawe saka petani, jumlahe luwih saka telung puluh lima ewu lan luwih akeh tinimbang Inggris. telu wong dadi siji. Nanging, para bangsawan Prancis lan para ksatriane gampang dibedakake saka para petani lan pedagang: sing pertama duwe pasukan berkuda sing apik, nggawa panji-panji lan nganggo waja sing abot, dheweke duwe sikap bangga kaya para bangsawan lan tekad sing suram sing dadi ciri khas prajurit veteran.

Pedhang dawa, gada, lan tameng muni banter banget ing tunggangan waja; barisan tombak mlumpat-mlumpat ing antarane barisan prajurit infantri sing teratur; kreta panah mlaku-mlaku ing medan sing becek. Sewu pelana muni kriyet-kriyet; sewu jaran nyebul lan ngidak-idak. Perintah-perintah sing mbengok diwarisake saka pangkat siji menyang pangkat liyane nalika kanthong-kanthong wong lanang nembangake lagu-lagune sawah lan panen sing ditinggal. Ing udhara Agustus sing teles, swara perang nggawe requiem kanggo wong-wong sing mlaku kanthi alon-alon menyang nasib. Sanajan para prajurite wani—nganggap prospek kemenangan sing cepet lan nemtokake lan akeh tahanan Inggris sing dicekel—ing njero ati ana rasa ora nyaman kaya babi sing wedi ing wayah wengi sadurunge pembantaian. Kahanan pikiran sing padha nuduhake tingkat gugup sing jelas, luwih akeh ngasilake firasat inkorporeal tinimbang perkiraan konkret apa wae—kesadaran sing samar nanging ngganggu, sing mili jero liwat balung—rasa kiamat sing bakal teka.

Sanajan jaran perang bisa mangerteni sumsum balunge; nanging, gagak ireng sing padha, sing ndhelik ing ndhuwur medan perang ing wit ek sing keriput, bisa mangerteni kanthi becik. kabeh—kuwi anané Iblis dhéwé sing ora katon lan, bebarengan karo dhèwèké, malaékat liyané sing wis siyap: *Pati*.

Ing tengah-tengah barisan prajurit, ana rong ksatria sing nganggo waja abot lan jaran waja mlaku bebarengan. Ing ndhuwur dhadha-dhadhane ana klambi tanpa lengan sing disulam nganggo lambang sing padha. Lambang sing padha uga nghias kemul pelana lan tameng. Para ksatria nunggang jaran ing sangisore panji-panji Lord Amelet saka Laon. Dheweke sedulur, dipisahake nem taun, nganggo lambang lan jeneng Pak Blasi sing misuwur. Jean-Jacques lan Jean-Rene iku anak ragil saka telung sadulur Blasi; sing mbarep yaiku Jean-Francois.

Ora kaya Jean-Jacques, wong lanang sing ora kaku, Jean-Rene manggon karo garwane, Alsae Blasi, lan putra tunggale, Michael Blasi, ing sawijining château ing tanah Blasi sing dihormati, sing dumunung ing pinggiran lor kutha Reims. Saliyane tanah kasebut, Jean-Francois manggon ing château gedhe duweke Paus, Château Rouge, ing Avignon. Dheweke nuduhake château rong lantai kasebut karo sawetara pejabat Paus liyane, apartemen mewah sing digabungake ing sangisore siji atap.

Jacques nggigit daging apel pungkasan lan mbuwang menyang helem adhine . Intine nabrak visor Rene sing diangkat lan nutup kanthi banter. Rene ngangkat apel kasebut, nuduhake alis sing getir, nanging isih mandeng maju. Jacques ngguyu lan nyender ing jarane kanggo mriksa luwih cetha ekspresi adhine sing wangkot.

"Ayo saiki, Rene," ujare wong enom mau karo mesem. "Ngguyu bisa ngangkat semangat sadurunge perang. Aku dudu *Raja Edward, Le Petit!*" Jacques nyopot apel seger saka kantong sing disampirake ing sisihe.

Rene mangsuli kanthi adhem, "Wong-wong mau durung siyap kanggo serangan kasebut. Dheweke kesel amarga mlaku."

"Aku bakal ngusir wong Inggris menyang segara!" ujare Jacques, ngangkat apele dhuwur-dhuwur. "Aku bakal nyurung apel menyang cangkeme Edward lan mbuwang dheweke bali menyang seberang segara. Lan amarga aku iki adhimu sing apikan, Rene, aku bakal nyekel pengawal Inggris kanggo kowe," ujare karo mesem sadurunge nyokot potongan apel kasebut.

"Dheweke kudu posisi defensif lan siyap-siyap kanggo serangan kasebut," ujare Rene .

"Dheweke bakal kesel kaya bocah cilik," ujare adhine. "Dheweke wis ngalami dina-dina perang." Wong-wong mau bakal ngeculake gegamane minangka tandha nyerah nalika ndeleng cacahing prajurit kita."

"Dheweke ora bakal nyerah. Edward lan Pangeran Ireng ana bareng karo dheweke. Dheweke bakal mbela dheweke nganti mati—kowe ngomong bodho."

"Dheweke wis kesel," wong enom mau meksa. "Dheweke bakal nyerah. Kowe sing bodho, Rene. Aku bakal ngelingake wong bodho kuwi sapa sejatine, sawise perang; yen ana."

"Kowé nduwé prentah, Jacques. Kowé kudu nuruti, kaya aku. Marsekal Sang Raja wis mrentahake saben panji-panji diistirahat nganti para prajurit seger sawise mlaku sedina ."

"Deloken sakubengmu, Rene. Deloken mripate— semangate! Dheweke ora bakal leren. Getihe panas. Dheweke bakal nyerang; sanajan nglawan prentah," wangsulane Jacques.

"Akeh wong-wong iki sing durung nate ngrasakake perang kaya kita," Rene ngelingake dheweke. "Lan kita kaiket dening prentah—marang Lord Amelet, lan sing panji-panjine nglayang kanggo Yang Mulia," Rene nggresula. "Kita duwe prentah kanggo ngaso. Kita ora kena obah nglawan Edward nganti kita diwenehi prentah kanggo obah."

Wong loro mau nyawang tentara sing obah alon nalika sepi sedhela dumadi ing antarane dheweke.

Kolom kasebut koyone ngluwihi awake dhewe liwat medan sing ora rata selawase sadurunge lan ngluwihi dheweke. Jacques noleh menyang Rene, raine katon jijik, lan kandha marang adhine , "Yen wong-wong prasaja iki masrahake nyawane marang wong Inggris, sing umume ora duwe tameng utawa waja, mula aku uga bakal nunggang lan mbela dheweke. Setia karo Prancis, ksatria apa wae uga bakal. Kita ngladeni Prancis— wong-wong iki Prancis, lan aku bakal mbela dheweke!"

"Aku kepéngin ngélingaké kowé, sadulurku, yèn kowé wis sumpah, lan kowé bakal diukum pati yèn ora nglanggar. Lan kowé bisa ngrebut kabèh pakurmatan saka Kulawarga Blasi selawase. Dina iki bakal mengaruhi saben Blasi kanthi jero, becik *utawa* ala."

Jacques mandeng maju kaya-kaya ora krungu Rene.

"Kutuk kowe kuwi, Jacques." Rene nggereng, karo ngudhunake pelindung raine.

Akhire, Jacques takon, "Apa kowe gelem numpak bareng karo Prancis uga?"

Rene ngangkat visor-e lan mangsuli, "Kowé wis kelangan keseimbangan, Jacques."

Jacques ngernyit lan mbaleni pitakonane. "Kowe gelem?"

"Kowé dudu ksatria— mungkin wong bodho sing ngapusi."

"Banjur, piye?"

"Aku ora bakal ngakoni marang Jean-Francois yen aku ora ana ing sandhinge kakange sing bodho nalika perang."

"Iya," ujare Jacques. "Kaya sing diomongake: Salib iku ditunggangi karo aku lan dheweke, utawa karo ora loro-lorone."

"Pancen iya," Rene nggresula. Dheweke noleh menyang Jacques lan ngomeli dheweke.

"Aku ora duwe pilihan liya. Seneng karo kuwi, ya?" Kerutane Rene ilang lan esem garing katon . "Aku kudu numpak bareng, *Le Bouffon de France*. Biarlah begitu."

Jacques mesem lan ndhingkluk nyedhaki adhine. "Deloken sakubengmu. Aku ngerti ati manungsa , Rene, kaya kowe. Wong-wong iki ora bakal leren nganti mbuwang *Le Petit* menyang segara. Kamenangan wis dadi duweke kita. Ora suwe maneh, kita bakal duwe sirahe Edward —lan tahtane. Tuduhna marang kita

salib sedulur Kardinal , supaya kita bisa maju menyang kemenangan.”

Sambil mbuwang apel kasebut lan nyopot helem, Rene narik rantai emas sing apik saka sangisore tutup dhadhane. Rantai kasebut nyangga bobot salib bertatahkan permata sing gedhe banget sing biyen duweke kakange, Jean-Francois Blasi, lan wiwit kuwi diberkahi dening almarhum Paus Benediktus XII dhewe. Francois meksa supaya Rene lan Jacques nggawa salib kasebut ing saben perang. Kaya sing wis ditemtokake wektune, giliran Rene sing nganggo salib Blasi. Iki minangka bagean saka sebab Rene rumangsa kudu melu kakange, yen Jacques nyerang: Dheweke ora bakal ninggalake adhine ngadhepi pati dhewekan, lan tanpa salib. Dheweke uga ora bakal ninggalake tentara Prancis kanggo perang dhewekan, ora preduli sepira bodhone nyawiji. Kanggo bangsane lan kanggo adhine, dheweke padha setya, sanajan kanthi cara sing beda; loro-lorone bakal mbela—loro-lorone bakal dihormati. Rene condong menyang sisih saka jarane lan menehake salib marang Jacques. Jacques ngambung logam sing adhem, ndhingkluk rada hormat. Guludug muni ing sakubenging pedésaan. Jacques ngguyu lan nampani minangka pertanda apik. Ing ndhuwure, ing pang-pang wit oak sing jongkok, Gagak sing sumunar obah-obah kanthi wulu sing mabur. Manuk mau mlayu saka panggone menyang cakrawala sisih lor-kulon, menyang tentara Inggris.

"Atas asmane Gusti sing paling dhuwur lan Santo Denis," Jacques nggumam kanthi tegas lan keras . Rene ngadeg maneh ing jarane lan mbaleni penghormatan sing padha. Dheweke mbalekake salib menyang panggonane ing dhadhane lan nganggo helem.

Prajurit-prajurit berkuda mlayu mudhun ing barisan tentara, karo mbengok, "Siap-siap! Siap-siapna awakmu!" gegaman!" Kolom kasebut nyerang maju.

Tentara Philip wis nyusul Edward, sing saiki ora duwe pilihan liya, kajaba muter lan perang. Raja Inggris wis ngatur para ksatria berkuda lan pikemen ing bukit sing amba cedhak desa Crecy, karo para pemanah sing ana ing mburi lan ing ngarepe, lan para yeomen ngenteni ing jejere jaran liyane ing mburi. Edward njaga komando saka njero kincir angin sing dikuwasani ing ndhuwur bukit.

Ing papan sing cendhak, nalika mabur lor-wetan, gagak sing lagi mabur lan gelisah nutupi hamparan lemah sing durung digarap kanthi apik lan nyilem menyang grumbulan sing sepi, didhelikake dening pucuk gunung sing sempit. Penampilan manuk sing sumunar madhangi banget ing antarane wit thistle lan yew, swarane sing banter ngagetne pemanah Inggris enom sing ngadeg nguyuh ing papan sing ora ana. " Tandha sing ora becik ing dina sing ora becik," pemanah kasebut bisik-bisik, mandeng gagak kasebut—lan kayane manuk kasebut weruh dheweke, ndeleng menyang lan liwat dheweke, lan tatapan sing ora wajar nembus jiwane . Dheweke ndhodhok, nyekel sirahe kaya-kaya nyoba nyegah supaya ora njeblug. Dheweke ngos-ngosan lan sambat, ambruk ing lemah sadurunge mati. Manuk kasebut

njerit lan mabur banter sadurunge uga tiba mati, tiba ing grumbulan kanthi kejang-kejang kaya wulu.

Mripate pemanah sing wis mati mau mbukak kanthi cepet. Dheweke ngadeg saka lemah lan ndeleng Kosong. Putih mripate wis kebes mili —mengkilat lan ireng kaya wulu manuk gagak . Dheweke njupuk gandhewa dawa, sing disangga ing batang wit lan, kanthi panah sing kebak digantung ing gegere, dheweke ninggalake alas luwih kebak tinimbang nalika mlebu. Sanajan kandung kemihe kosong, atine kebak—kebak kejahatan ireng sing umob ing dhadhane sing ora bisa dikalahake. Dheweke nerobos grumbul dadi formasi kaku meh sewu pemanah sing ngapit limang atus prajurit. Formasi kasebut madeg ing ndhuwur titik sing madhep lembah cethek ing sisih wétan. Ing mburine

lan ing sisih Kulon, ewonan prajurit liyane ngenteni ing rong kothak sing sampurna. Pemanah njupuk papan ing antarane para jajaran.

Kaya sing wis diramalake dening Jacques Blasi, tentara Prancis nyerang kanthi sembrono sadurunge para komandan bisa ngendhaleni. Ing lembah kasebut, massa sing ora teratur saka prajurit sing mbengok, prajurit tombak, prajurit panah Genoa, lan ksatria Prancis sing nunggang jaran mlayu menyang punggung bukit sing dikuwasani dening Inggris. Ora ana tatanan kanggo pertempuran jarak cedhak, para prajurit padha nggebug siji lan sijine nganti tekan lemah amarga ngidam getih lan sawetara malah nusuk. awake dhewe ing pedhang dening tangane dhewe sing ora trampil.

Ing sisih bukit Inggris, prajurit sing wis kosong jiwane ngliwati antarane barisan pemanah dawa sing nyekel gandhewa dawa dhuwur lan narik kawigatene.

"Anteng! Enteni," swara mbengok kanthi wibawa.

Para pemanah sing isih urip, ndeleng mripate sing peteng, banjur padha mbalik, barisane padha ombak-ombakan kaya Segara Abang sing misah.

Wong-wong mau kaget, lan padha bisik-bisik, "Minggir! Dheweke iku Iblis sing ana ing njero awake!" Ora ana sing obah kanggo ngalangi dheweke nalika dheweke mubeng ing antarane barisan lan mlaku mudhun ing punggung bukit, ninggalake wong Inggris lan posisine ing mburine.

"Pemanah! Bali menyang posmu!" Ana prentah mbengok saka mburi barisan. Swarane Lord Clifford, yakin karo kekuwatane, nanging pemanah kasebut tetep mlaku alon-alon mudhun bukit. Ing mburi formasi Inggris, langit mendhung pecah lan srengenge sore nembus mendhung. Kanthi srengenge ana ing mburine Inggris, pasukan Prancis sing nyedhak ngadeg wuta.

Saka kalungguhane ing antarane para pemanah dhewe, Earl saka Warwick lan Oxford nyeluk, "Lord Clifford, balikke pemanahmu! Para bangsawan, ajak wong-wongmu tetep ing sasaran!"

Pemanah Iblis nyopot panah saka wadhane lan, tanpa ngendhokke langkah, narik panah kasebut menyang gandhewane. Mripate sing ireng mandeng rong titik padhang ing cedhak ujung lembah.

"Pemanah! Bali utawa tiba saka mburi," panjaluke Lord Clifford. Pemanah kasebut terus mudhun ing punggung bukit, awake peteng katon lega amarga kekacauan ing wong Prancis sing maju. Clifford ngobahake jarane maju, diikuti dening panjer-panjere.

Dhèwèké mandheg ing sandhingé salah siji pemanah, karo nggereng mrentah supaya nggulingaké prajurit siji-sijiné ing panggonané ngadeg.

"Saka mburi, gusti?" pemanah takon karo rasa ora nyaman.

"Aku prentah kowé maju lan tibakna wong kuwi! Lakoni saiki, pemanah," Clifford nggresah, nuduhake kanthi nesu marang wong sing mundur.

"Pancen, Gusti." Pemanah mau mbungkuk lan obah menyang posisi sing aman. Dheweke narik panahane, nyoba angin, lan ngluncurake panah bodkin mudhun ing punggung bukit. Gagange mabur lurus lan cepet, nembus gegere wong sing ora duwe jiwa lan thukul saka tengah dhadhane. Pemanah sing tertusuk mandheg sedhela, banjur noleh madhep punggung bukit. Para prajurit Inggris mung weruh samar nalika wong sing wis mati noleh madhep dheweke—mungkin kaya-kaya arep ngundang dheweke. Ora ana sing weruh panah mabur saka gandhewane lan munggah ing punggung bukit—ora ana sing weruh panah kasebut nembus mripate pemanah enom Lord Clifford. Mung nalika pemanah kasebut ambruk ing lemah, dheweke weruh panah wulu ireng metu saka sirahe. Pemanah Iblis noleh lan terus mudhun ing lapangan, menyang celah sing rame saka serangan Prancis.

"Aja nganti dheweke lunga!" Clifford ngidoni, mandeng wong mati sing mlaku mau. "Para pemanah, golekana targetmu! Siap-siap ing arahku!"

Nanging, kabeh mripat padha ndeleng barang sing isih mlaku tanpa pengaruh menyang mungsuh Prancis sing maju lan ora nggatekake panah sing nyangkut, sing wis nembus awake.

Swara meriam Inggris primitif ngumandhang ing sakubenging lapangan nalika udan panah pisanan udan tiba ing antarane wong Prancis sing nyerang. Wong lanang lan jaran tiba ing sangisore serangan panah, nggawe wong Prancis wedi. Gagang panah kasebut nduweni pucuk panah bodkin, sing anyar ing perang. Pucuk Bodkin yaiku pucuk wesi sing dawa lan abot sing bisa ngiris waja. Busur dawa Inggris diukir saka kayu yew sing padhet lan dilengkapi tali busur rami sing kuwat sing mbutuhake tarikan satus pon utawa luwih, lan mbuwang panah anyar sing ngrusak iki kanthi kekuwatan sing luar biasa. Jas logam para ksatria Prancis ora bisa nglindhungi dheweke.

Ndeleng masukane kacau lan tiba kanthi cepet, Philip mrentahake supaya bali lan nglumpuk maneh. Dheweke ora nggatekake prentahe, ngliwati dheweke lan mlayu ngliwati lembah kaya wong edan. Para pemanah Genoa nemokake awake dhewe ana ing udan panah dawa. Uga

adoh saka Inggris, dheweke mbuwang gandhewane lan mlayu. Sawise ndeleng iki, seduluré Philip, Count D'Alencon, mrentahake supaya dheweke dipateni. Dadi, ing dina iku, luwih akeh wong Genoa sing gugur ing perang ing tangan kanca-kancane Prancis tinimbang dening Inggris sing nyerang tentara.

Pemanah tanpa jiwa mlaku dhewekan ing medan perang sing lagi rame. Para manungsa lan jaran padha manut karo Rasa wedi sing ditimbulake dening mripat ireng kasebut, lan ora ana sing gelem nyedhaki pemanah sing obah-obah kanthi ora peduli karo panah sing nembus dheweke. Dheweke narik panah liyane saka wadhah panah ing gegere, nggantung lan ngeculake kanthi gerakan sing pasti. Meh telung atus yard mudhun, panah kasebut nabrak lemah ing antarane sikil ngarep jaran Jean-Jacques Blasi . Rong panah Genoa saiki nemokake tandha ing iga pemanah sing wis mati lan sing katelu nembus pupune. Nanging, pandangane sing ireng ora tau ninggalake target, lan panah kasebut ora nyegah dheweke utawa malah ngalangi tangane. Panah liyane metu saka gandhewane sadurunge sing pertama mandheg. Sing iki ora luput. Panah kasebut murub mudhun menyang krah waja Jacques lan nembus paru-paru kiwane. Nalika dheweke tiba saka jarane, panah liyane sumunar saka langit; ing sandhinge, Rene krungu swara pop sing ngecewake nalika tunggangane dhewe ambruk ing sangisore. Panah ireng metu saka antarane mripate kewan kasebut . Nanging pemanah sing wis mati ora langgeng. Sanajan dheweke ngeculake panah liyane, panah otomatis nusuk tenggorokane lan pungkasane dheweke tiba ing lemah. Rene mlumpat lan mlayu menyang adhine. Para prajurit njerit ngliwati dheweke, serangan edane ora mandheg.

Rene ngangkat pelindung rai Jacques , ngangkat sirahe saka lemah, lan ngrangkul ing lengkungan lengene. Mripate kebak luh; dheweke ngerti Jacques ora bakal ninggalake lembah iki urip.

"Aja, Rene," ujare Jacques, raine meksa mesem lan nuduhake rasa lara. "Aku wis tiba kanthi pakurmatan." Dheweke watuk ing getih sing umob ing ambegane. "Aku pengin — ngrangkul salib kita —sapisan pungkasan."

Rene nyopot helem, ngangkat dagune, lan narik rantai gulu nganti salib tiba saka dhadhane. Dheweke ngobah-obah nganggo salib kasebut, nggawa salib menyang wong sing lagi sekarat. lambene kakangne . Jacques ngambung lambene lan dheweke mesem.

"Rene, nalika kowé matèni Edward, jaluk *Jean-Francois-de-France* sing agung supaya ndedongakaké aku," dhèwèké mbisiki. "Sumpah."

"Demi pakurmatanku, Jacques. Lan aku uga bakal ndedonga kanggo kowe, nganti ora ana ambegan sing isih ana ing aku," Rene nanggapi karo ngguyu lan nangis. Kaya ngono kuwi guyonan sing wis suwe ana ing antarane para sadulur— julukan bodho sing digunakake kanggo nggodha wong-wong sing 'keterlalaan'. kakang: Francois de France. Nalika Rene ndorong salib ing sangisore tutup dhadhane, kakange nggresula lan tilar donya ing pangkone.

Ing sabrang lembah, Pemanah Iblis obah. Pakaryane durung rampung. Gagang panah kandel sing nyangkut ing pupune pedhot kanthi swara krikil nalika dheweke muter lan ngadeg dhengkul. Udan panah nempuh waja enthenge, nanging getihe ora mili; dheweke ngetokake panah lan ngeculake. Rene ngangkat raine menyang swarga, nangis karo sedhik lan nantang, sanajan patine dhewe mabur menyang dheweke nganggo swiwi ireng. Panah neraka nembus menyang bumi kaya nyawa sing dikutuk. Panah kasebut nembus langit-langit cangkeme Rene sing njerit, nusuk otak lan nyuwil tengkorake. Dheweke ora njerit maneh. Awaké tiba ing sandhingé kakangné sing wis mati kanthi rai sing kebak getih lan katon wedi. Mripate sing melotot ora weruh panah Genoa sing nembus tengkorake pemanah terkutuk kuwi. Pemanah mau tiba lan ora obah maneh.

Pasukan Inggris dumadi saka kira-kira rolas ewu wong, luwih saka separone yaiku pemanah. Pasukan bersenjata ngadeg, ing tengah-tengah rong sisi pemanah sing nyebar, mbentuk lengkungan sing tepat kanthi dawa kira-kira wolulas atus yard. Pasukan Prancis cacahé telung puluh enem ewu. Ombak demi ombak— kabeh ana limalas— para ksatria sing nyerang mlayu menyang corong panah Inggris, mung kanggo numpuk awake dhewe ing ndhuwur para prajurit pemanah Genoa sing mlayu, srengenge sing mbutakan mripate lan jeritan edan para petani sing ora terlatih ing sekitar medan perang, pasukan Prancis wiwit tiba dadi kacau balau. Medan perang kebak panah Inggris sing katon mencolok ing antarane wong lan kewan sing tiwas kaya batang gandum sing kaku. Sajrone wektu cendhak sepuluh jam, meh setengah yuta panah Inggris tiba saka punggung bukit sing dhuwur lan luwih saka enem ewu wong Prancis lan Genoa tiwas. Mesthi wae, iku tarian Iblis —lan iku waltz sing ala .

Wektu sing nggegirisi wis tekan nalika Philip sing tatu mundur. Dheweke ora duwe pilihan liya kajaba ninggalake wong-wong sing tatu ing panggonane. Rong Raja, minangka sekutune Philip, gugur ing pembantaian sing nggegirisi; salah sijine yaiku Raja John saka Bohemia sing wuta. Philip ora duwe dalan liya, kajaba mundur. Nanging, Edward ora nggawa tawanan. Ing tengah wengi, putrane, Pangeran Ireng Wales, obah kanthi jubah peteng lan, nganggo piso dawa, anak buahe ngethok tenggorokan wong-wong sing tatu. Sakabèhé, 6600 wong Prancis lan mung sawetara atus wong Inggris tiwas ing perang kasebut. Iku perang, sing Lucifael melu banget wiwit wiwitan. Pancen, pujian iku duweke dheweke; loro Raja, Edward lan Philip, mung pion ing game sing luwih gedhe. Dheweke minangka ratu sing mrentah, lan, tanpa disadari, rong Raja bodho padha gelut kaya badut ing ngarepe.

Sawisé perang, Philip mundur. Kanthi bantuan saka rong Kardinal Avignon minangka konsiliator, gencatan senjata antarane Prancis lan Inggris ora suwe ditindakake. Edward tetep nguwasani Calais lan Philip dadi panik. Inggris wis nyingkirake ksatria saka

aturan perang. Perang tangan kosong, konfrontasi adhep-adhepan— perang sing sengit katrampilan, kekuwatan, lan wani manungsa nglawan wong liya—wis diganti karo apa sing padha karo nusuk mungsuh saka mburi. Gandhewa dawa Inggris minangka tampan kanggo kelas Ksatria . Sanajan para ksatria Prancis nyepelake —kanthi nyebut minangka pengecut— pertempuran jarak jauh kabukten efektif banget kanggo tentara sing luwih cilik, kaya Edward.

Lan kanthi campur tangane Lucifael , seni perang wis owah lan senja wis teka ing dina-dina kamulyan gelar ksatria.

Kanthi rasa putus asa, Philip mikir arep njaluk bantuan saka Tahta Suci lan para imam sing akeh banget sing wis sinau. Nanging, dheweke mbutuhake luwih saka mung pandonga saka wong-wong mau. Dheweke butuh dana lan cara sing kuat kanggo nglawan senjata anyar Inggris— panah dawa sing cepet nembak lan panah bodkin sing nembus waja. Dheweke butuh strategi anyar kanggo nglawan taktik sing ora sopan sing digunakake dening Inggris. Dheweke nggoleki senjata balasan sing tegas lan strategi balasan sing definitif bisa ngusir Edward saka Calais lan bali nyabrang Selat . Nanging, Lucifael obah nglawan kabeh tahta, kanthi semangat sing gedhe, minangka Ratu-ratu sing dianiaya nanging tansah nguwasani. Tahta Tahta Suci lan Istana Kepausan Avignon ora kebal. Paus, Kolese Kardinal, lan Kardinal Apokrifa kabeh dadi mangsa sing padha ing game kasebut. Lan ing njero kabeh mau, dheweke nenun jaring.

Château Rouge ~ Kutha Avignon ~ April, 1347

Château Rouge Avignon dadi papan sing dijaga kanggo sawetara Kardinal Perguruan Tinggi. Penjaga sing ditugasake ing lawang mburi château ngobahake sikile— rasa lara sing nyucuk ana ing tumit kiwane. Dheweke nggoleki sepatune, nanging ora nemokake paku sing munggah; ora ana serpihan utawa eri ing njero, nanging dheweke ngrasakake maneh: tusukan kaya keris cilik sing nusuk tumite. Iku ora bakal menehi dheweke tentrem. Dheweke nyinaoni papan sing mati. Ora ana wong sing ngetokake swara ing wayah sore. Kanthi ndeleng kanthi ndhelik menyang lawang mlebu sing melengkung ing pos, penjaga kasebut nyolong menyang semak-semak sing ngapit tembok watu sing kandel ing château. Dheweke ngelus-elus kanthonge kanthi pangarep-arep lan mesem nalika nemokake godhong kertas sing dilipat ing kanthong rompi. Nyender ing tembok, dheweke mbukak tali sepatune lan nyelehake kertas ing njero. Dheweke lagi ngiket maneh tali sepatune nalika bayangan dawa saka sosok sing nganggo tudung tiba ing ndhuwure. Kanthi panik, dheweke cepet-cepet ngadeg lan meh tiba.

"Penjaga. Kowé ora ana ing posmu," ujare pandhita alon. "Kenapa?"

Penjaga mau mlaku menyang gapura, katon isin, sosok sing peteng uga obah kanggo ngalangi dheweke. "Aku krungu swara, biarawan," ujare gagap. "Nanging ana pitik jago sing lagi nginep ing njero grumbulan."

"Ah, pitik jago sing lagi nginep. Aku ngerti." Ing cahya sing luwih apik, prajurit kasebut ndeleng pendeta kasebut dhuwur lan rada

kekar, rambute ireng kebak. Nanging, dhèwèké koyané lagi ndeleng watu-watu paving nalika Mripate peteng sumunar ing raine penjaga, mripate nyucuk kaya pedhang. "Kowé ngoyak pitik jago sing lagi kokok nganggo sepatu bot sing ora diikat?"

"Aku ora nggatekake, Pakdhe."

"Ah, aku ngerti. Kowé ora nggatekake tali sing longgar." Swara alus kuwi kontradiksi sing medeni marang mripate sing sumunar, nggawe untune penjaga dadi merinding. "Tuduhna prentahmu, penjaga."

Sakmenika."

Kecewa—dhèwèké wis mikir kapan pandhita sing nggawé kuwatir iki bakal ninggal dhèwèké nglakoni tugasé — prajurit kasebut kanthi ora gelem mbengkongake awaké lan nyopot sepatu boté. Dhèwèké nyopot perban dadakan lan menehake marang pandhita.

"Nganggo sepatu botmu sing ora ana taline? Ah." Pendeta mau mbukak kertas kasebut lan ngadeg ing sangisore obor tembok kanggo maca. "Kenapa prentahmu ana ing sepatu botmu, penjaga?"

Penjaga mau ngakoni kabeh. Pendeta mau mesem lan, mbalekake pesenan sing wis dilipet, kandha, "Banjur Koyone prentahmu luwih becik yen dilanggar. Apa kita kudu terus ngakoni dosa iki ?"

"Menawi panjenengan kersa, biarawan. Lan kadospundi kula saged mbantu, Biarawan—um—" penjaga kasebut berjuang nyuwun asmane pendeta kasebut .

"Sevalle—Uskup Agung Lou Sevalle—mrene kanthi janjian pribadi kanggo nemoni Kardinal Jean- Francois Blasi."

"Aku bakal ngundang Master-at-Arms. Dheweke bisa ngatur pengawalan." Penjaga kasebut wiwit minger, nanging pendeta kasebut nyekel pundhake kanthi lara.

"Miturut prentahmu, aku ngerti yen kowe isih anyar ing jabatan iki," bisik pandhita gedhe mau. "Aku ngira kowe ora pengin ana cacat ing awakmu? Aku ora perlu ngenteni pengawal; aku wis kerep mrene . Aku bakal nemokake dalanku dhewe."

Prajurit kasebut, sing pancen rekrutan mentah lan ora kesusu banget ing tawar-menawar, rumangsa kabur tiba ing pikirane. 'Prelu banget, dheweke nuruti prentahe; nanging, ngidini wong asing mlebu château, tanpa dikawal? Nanging, nglirwakake tugas sing ora bisa dipikirake, mula dheweke uga kudu manut karo swara alus kasebut—lan prentah ing mripate sing sumunar.

"Para tamu dikawal. Aku kudu—"

"Apa bisa," pendeta mau nyela, "aku ora nggatekake kowe adoh saka papanmu? Apa uga bisa uga kowe ora nggatekake aku mlebu? Rungokna aku, pengawal; kumpulna aku kaya pitik jago liyane sing lagi turu. Wis sore—aku kesel. Apa kowe ngerti maksudku?"

Sambil ngalihake pandangan, penjaga mau mangsuli, "Aku ngerti —kaya sing kok omongke mau. Aku ora kenal kowe."

Aku uga durung tau weruh kowé."

"Goroh kanthi niat becik dudu tumindak ala. Apik banget. Aku bakal weruh sih-rahmatmu dibales kaping telu ," ujure pandhita mau, karo nepuk pundhak pengawal karo mesem sinis sing ora dideleng prajurit kasebut. Dhèwèké ilang ing sangisoré lawang mlebu sing mlengkung lan ngambang ngliwati koridor sing sepi

château. Pendeta kasebut tekan pojokan, lan nalika dheweke ngubengi, raine lan klambine katon dumadakan owah, metamorfosis dadi wujud sing beda banget. Tinimbang jubah, dheweke nganggo klambi perang ksatria Prancis. Ing dhadhane sumunar emas lan permata sing Salib Blasi. Dhèwèké noleh menyang pojok liyané lan mlaku kanthi anteng ngliwati tembok watu, rai sing nganggo waja nyawiji karo watu-watu gedhé tanpa swara.

Ing kamar turu Kardinal Jean-Francois Blasi, permadani tembok sing digantung mabur sedhela nalika wujud ksatria kasebut ngliwati watu tembok sing padhet. Kardinal kasebut obah-obah lan sambat ing ambene sing dilapisi emas, mripate muter-muter ing sangisore kelopak mata nalika ngetutake fitur-fitur kasebut. pemandangan mimpi buruk. Jean-Francois ngglinghing ing amben gedhe, kejobak ing impen ing ngendi dheweke tiba kanthi cepet. Dumadakan, dheweke megap-megap lan mlayu tegak, mripate mblalak. Kringet sumunar ing bathuke. Mimpi buruk kasebut, nalika ditemokake, ilang saka kamar. Pundhake Kardinal ambruk kanthi lega lan dheweke turu maneh ing amben, mripate alon-alon nutup—banjur mbukak maneh. Mimpi buruk kasebut durung rampung. Dheweke lungguh, jantungeg deg-degan. aneh ing dhadhane. Ing kono, ing pojok ruangan, ngadeg bayangan peteng saka sawijining ksatria nganggo waja.

"Sapa sing menyang kana?" Francois nggresah, karo rasa wedi ing tenggorokane. Bayangan kasebut mlebu ing cahya rembulan mlebu liwat jendela sing mbukak.

"Jacques," Francois kaselek. "Apa kuwi kowe, Jacques?" Tangane ngekep raine amarga kaget.

"Aku, Jean-Francois. Apa kowe wis apik?" Ketoke ksatria mau mesem nakal.

"Aku—pancen, aku wis ndedongakake kowe. Piye kabarmu? Lan Rene?"

"Rene ngajar, kaya biasane. Dheweke nglumpukake sing paling apik yaiku aku ora ngunjungi kowe—dheweke nglumpukake bisa nggawe kowe susah."

"Oh, ora," Francois ngapusi. "Ora babar pisan! Kowé kudu ngongkon dhèwèké teka. Kandhani dhèwèké, Jacques."

"Aku teka iki kanggo ngelingake kowe babagan perkara sing nggegirisi, Francois," ksatria kuwi bisik-bisik cepet-cepet.

"Prancis bakal tiba ing tangan Edward saka Inggris sajrone rong puluh taun. Edward bakal entuk dhukungan saka akeh bangsawan Prancis. Dheweke bakal teka saka kulon lan lor lan ngrebut jantung Burgundy. Dheweke bakal mbagi Prancis."

Kardinal rada bingung, banjur mangsuli, "Sanajan umume para bangsawan Prancis setya marang Edward, kepiye carane dheweke bisa menang? Dheweke ora duwe tentara sing mumpuni!"

"Dheweke bakal," ujare ksatria kanthi tajem. "Wiwit kuwi dheweke wis nggawe perjanjian karo Iblis. Iblis dhewe sing ngomong karo Edward babagan rahasia perang! Edward bakal ngrebut tanah air kita, Jean-Francois, supaya kowe ora nyegah dheweke sadurunge kampanyene—supaya kowe ora nyegah dheweke saiki."

Pikirane Francois mubeng. "Kuwi edan! Aku ora bisa ngendhegake perkara kaya ngono. Yen aku ngomong karo

"Aduh, dheweke bakal nggawe aku edan," ujare kanthi bener. "Apa kowe ora bisa mungkasi kedadeyan iki, kowe lan Rene?"

"Mung kowé sing isa ngendhegake kedadeyan iki, François."

"Aku ora bisa nyegah kersane Raja, Jacques. Aku uga ora bisa mrentah Iblis. Aku mung abdiné—"

"Rungokna aku, François." Sosok peteng mau nesu, mlaku nyedhak. "Dewan Apokrifa; kowe ngerti?"

Kardinal rada kaku. Kanthi wegah, dhèwèké ngakoni, "Aku iya—nanging mung sethithik bebeneré. Kepiye?"

"Dheweke ndhelikake rahasia, gegaman kanggo ngrusak Raja Inggris. Kowé kudu njupuk alih gegaman iki, Francois. Kowé kudu ngeculake gegaman iki marang dhèwèké. Nanging, sing pertama, kowé kudu sinau babagan panggunaan sing tepat. Kawruh kasebut ana ing arsip Apokrifa, sing diarani dening sawetara wong: *Terjemahan Naramsin*. Ing kaca-kaca iki, sampeyan bakal sinau babagan desain lan cara kerja senjata iki."

"Lan kepiye carane aku bisa njupuk barang-barang iki?" pitakone Francois, ora yakin. "Arsip iki dijaga kanthi apik. Lan wong-wong nggunakake tembung-tembung kanggo ngakses. Aku ora ngerti tembung-tembung iki, Jacques! Arsip-arsip iki mung kanggo Dewan."

"Iblis bakal mbisiki rahasia iki ing kupinge Edward, lan Edward bakal nggoleki Gulungan Naramsin. Kanthi iku, kekuwatane bakal dadi luwih gedhe tinimbang Tahta Suci." Dhèwèké bakal njupuk kabèh Prancis nèk kowé ora nggatèkaké kandhaku. Francois, kowé kudu nerusaké tumindak iki. Nèk ora kanggo Prancis lan Gréja, ya kanggo sedulur-sedulurmu: kita tiba kanthi alesan lan pakurmatan. Malah para malaékat tiba supaya Kersané Gusti Allah kelakon. Nèk wong liya kudu tiba supaya luwih akèh wong bisa urip, kuwi Kersané Gusti Allah."

Francois kelingan mimpi buruke. "Liyane? Sapa sing kudu tiba?"

"Malah Kristus tiba, supaya wong liya bisa urip. Aku kudu lunga, Francois." Ksatria mau noleh. "Sedhela maneh!" uwuhe Francois.

Ksatria mau noleh lan mesem. "Kowé *François de France*. Demi Gusti Allah, slametna Prancis. Slametna kita kabèh." Dhèwèké noleh lan ngilang liwat témbok.

"Enteni! Ora! Jacques! Jacques!" Francois mlayu saka kasur, ngoyak wujud sing ilang mau. Dhèwèké mlayu ngliwati kamar apartemené lan mbukak lawang kanthi banter, banjur mlaku mlebu lorong. "Jacques!" Nanging, koridor dawa kuwi kosong.

Raine adhine wis nyabrang koridor, mlaku ngliwati tembok sing adoh lan mlebu ing ruang tamu pendeta. Dheweke ndhodhok. "Jacques! Balia!" Dheweke nangis. Lawang-lawang dibukak kanthi kriyet-kriyet nalika para tamu sing mripate abot karo ngantuk njumbul metu saka lawang.

Pendeta sing lagi turu obah krungu swara tangisan ing njaba kamare, nanging mripate ora mbuka.

Lampu lenga ing sisih amben madhangi kitab suci sing lagi ngadep ing dhadhane, tangane ngrangkul. Ksatria mau ngadeg ing sikil amben, mandeng wong lanang sing lagi ngimpi. Alon-alon, piring-piring waja ksatria mau wiwit nyawiji lan owah, nyampur karo kulit wanita sing mengkilat, daginge pucet kaya pati. Mripate , kuku, lan rambute sing dawane nganti tekan pinggul ireng kaya watu ebon. Dheweke minangka perwujudan saka Hawa sing murni lan ora isin; dheweke minangka sumber saka ngendi kabeh wanita tiba—lan saka ngendi kabeh pria uga gagal. Dheweke yaiku Lucifael. Dheweke mandheg ing sandhinge pendeta, mesem. Swarane akeh wanita metu saka cangkeme sing pucet. "Mbuang-buang wong lanang yen dhewekan—utamane, ora ana ing ngisorku. Nanging, ora suwe maneh."

Pendeta mau ngringis, sambat ing sajroning impene, lan muter miring. Kitab suci sing mbukak tiba ing lantai lan tumite sing wuda ngidak-idak nalika dheweke mlaku liwat tembok njaba château, mung ninggalake hantu ngguyu cabul sing ngganggu wong suci ing impene .

Lan ngguyune Lucifael pancen pantes —kurang saka sewulan kepungkur sadurunge wiji jahat mau thukul oyot.

Château Mallow ~ Kutha Avignon ~ Mei, 1347

Ora kaya Château Rouge, sing kagungane College of Cardinals, Château Mallow Avignon kagungane Dewan Apocrypha lan dadi papan dununge Kardinal Basiliste lan Lean. Amarga Lean ana ing Inggris kanggo misi Kepausan, Kardinal sing luwih tuwa dhewekan ing Château Mallow. Ing apartemene, Basiliste turu lelap. Ing ndhuwur meja layange, Lampu lenga sing meh mati berjuang kanggo ngasilake geni, nggawe bayangan sing kedhip-kedhip ing ndhuwur pena bulu lan wadhah tinta ing sacedhake lan huruf sing disusun, sing ngemot tembung-tembung:

Kardinal Lean sing paling tak tresnani ~

Ngapura aku amarga kurang kuwat, nanging rasa wedi sing paling gedhe wis nemoni aku nyawaku. Saiki aku yakin manawa seda Kardinal Xavier dudu kebetulan lan kekuwatan peteng nyerang kita. Dheweke nggoleki akses menyang apa sing kita jaga. Aku njaluk sampeyan, bali menyang Avignon saiki uga.

lan bebarengan, kita bakal meksa supaya bisa ketemu karo Panjenengane , Paus Clement. Panjenengane kudu dielingake babagan bebaya. Cepet -cepat, kancaku. Aku wiwit kuwatir babagan kaslametanku dhewe—

Kula, minangka pangabdi dhumateng Gusti Kang Maha Suci ~ Kardinal Basiliste

Angin banter matèni geni nalika jendhela mburi mbukak alon-alon lan katon ana bayangan sing owah. Penjaga nakal mlebu kamar turu Basiliste lan nutupi dhadhane, nabok cangkeme Kardinal nganggo tangan sing atos . Banjur dheweke ngunus keris lan mbisiki pitakonan sing wis dikon takon. Basiliste berjuang, nanging dheweke ringkih banget kanggo prajurit sing kuwat kasebut. Ing bisikan sing nggegirisi, penyusup mau ngelingake dheweke supaya ora mbengok, rasa adhem ing gulune ndadekake ancaman kasebut katon cetha. Prajurit kasebut nyopot tangane lan ngenteni jawaban.

Kanthi nantang, Basiliste mandeng rai sing katon kaya bayangan, ora ngomong apa-apa. Pisau kasebut obah alon-alon menyang mripat kiwa Kardinal , ninggalake bolongan getih sing cethek. Basiliste nggereng. untune lan ora ngetokake swara. Tangane nutupi cangkeme maneh, nyenderake sirahe jero menyang bantal. Kanthi bobote ngamanake dhadhane Basiliste, penjaga kasebut nusuk keris menyang daging sing lembut ing sangisore mripate. Basiliste njerit liwat irunge nalika piso kasebut ngeruk tembok soket mripate. Penjaga kasebut mbalikke mripate menyang lantai. Nalika sawetara perjuangan wong tuwa mau wis ilang, prajurit kasebut ngandhani yen dheweke isih duwe siji mripat kanggo ditawar.

Basiliste langsung wiwit ngomong, nyritakake kabeh sing dingerteni. Nalika wis rampung, penjaga kasebut nuntut supaya dheweke mbaleni tembung-tembung sandi kasebut kanggo mesthekake yen tembung-tembung kasebut bener. Nangis, dhèwèké sumpah nèk dhèwèké wis ngomong sing bener—sanajan ngono, piso kasebut mlebu ing mripat tengen Kardinal . Maneh, Basiliste njerit nglawan tangan sing adhem. Maneh, dhèwèké dijuluk mbaleni tembung-tembunge. Dheweke megap-megap lan gagap— tembung-tembunge padha. Yakin yen dheweke wis njupuk informasi sing diupah kanggo dikumpulake, penjaga kasebut ngalih menyang dhadhane Basiliste , ngusir hawa saka paru-parune. Lan sawise Kardinal meneng, pembunuh kasebut nyelip liwat jendela lan ngilang ing wayah wengi sing sepi.

Sawetara wektu sabanjure, dheweke ketemu karo pelindunge ing panggonan rahasia, sing diatur sawise kedadeyan sing nggegirisi kasebut. Dompèt kulit ganti tangan, lan pembunuh bayaran metu saka gapura kulon Avignon lan nyabrang Kreteg Kali Rhone. Nanging, sadurunge dheweke lelungan sak mil, maling sing wis ngerti lan ngenteni nganggo pedhang gedhe njupuk sirahe —lan dompete. Bukti pembunuhan sing kejem ilang menyang pedesaan Prancis. Lan pelakune, Kardinal Jean- Francois Blasi, saiki nyekel kunci rahasia Dewan Apokrifa lan akibate, rong biara sing dijaga ketat: *Gardiens* lan *Cancello*.

[Pungkasan Bab 2]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~